

J 64
1264 p.i-201.097

AR EESTI RAHUS-AMATIKOGU

ADMINISTRATIIV-ÕIGUSLIK AEGKIRI.

Nr. 14 (380) || 13. aprillil 1929 a. || IX. aastakäik

Ilmub üks kord nädalas — igal laupäeval.

Tellimise hind: aastas Kr. 10.—
 poolaastas „ 5.—
 veerandaastas „ 2.50

Siseministeeriumile alluvatele asutustele ja nende ametnikkudele on tellimise hind:

aastas Kr. 8.—
 poolaastas „ 4.—
 veerandaastas „ 2.—

Üksik number maksab 25 senti.

Toimetus ja kontor: Tallinn, Toompea lossis. Tel. 7-24
 Avatud k. 1/29—1/23. Toimetaja kõnetunnid k. 12—1

Kuulutuste hinnad:

1/1 lehek. Kr. 40.—	1/4 lehek. Kr. 10.—
1/2 „ „ 20.—	1/8 „ „ 5.—
1/3 „ „ 13.50	1/16 „ „ 2.50

Tunnistuste kaotuste kuulutused Kr. 1.—
 Lehe eesküljel 75% o, tekstis 100% kallim.

Aadressi muutmine 30 senti.

Aadress kirjade jaoks: Tallinn, Postkast nr. 338
 Jooksev arve Eesti panga Tallinna osak. nr. 543

Sisu: 1) M. Morrison, Kuritegu, karistus ja kurjategija. 2) Joh. Liivak, Politsei hinnang mitmesi vaatepunktist. 3) Politseiametnikul olgu alati laskeriist kaasas. 4) K. Kütt, Kuritegevus Lätis. 5) Naistega kauplemisest. 6) Veel üleriiklikkudest raskejõustiku esivõistlustest Tartus. 7) Toimetusele saadetud kirju. 8) Ametlik osa. 9) Küsimusi ja kostmisi. 10) Kirjavastust. 11) Kuulutusi.

Kuritegu, karistus ja kurjategija.

M. Morrison.

Aeg-ajalt ilmub ajakirjades teateid, et uuemal ajal kriminaalseadustiku aluseks võetud kahe algaine — kuriteo ja karistuse — kõrvale ilmub kolmas, kurjategija, kes kipub esimesed suruma tahaplaanile. See sündivat seetõttu, et ennem anti kuriteole ja karistusele teaduses absoluutne tähtsus, nüüd tuleb seda anda kurjategijale, sest kuritegu on kurjategija väljendusvorm. Selle tagajärg on see, et seadustehniliselt tuleks süüteo koorida välja kurjategija mõiste, teda asetada süüteo asemele, karistus aga rippuvaks teha kurjategija isikust täiel määral. Sellest tehakse nüüd lihtne järeldus, kurjategijat tuleb parandada ja selle põhimõtte on uus kriminaalseadustik omaks võtnud, kui ta §§ 13. ja 14. väljendab, et „karistusviis, vastavalt parandamise sihile, määratakse lähemalt vangistuse seadus-

tikus“. („Päevaleht“ nr. 329 — 1928. a.)

Meie teada on see esimene kord avalikult käsitada küsimust, kuipalju uue kriminaalseadustiku kokkuseadjad on tarvitanud oma töö juures teaduslikke meetodeid. Teisest küljest on ülestõstetud küsimus huvitav sellepolest, et ta peab selgitama, kas on uuem kriminaalteadus kriminaalseadustiku kokkuseadmisel üldse kasutatav ja missuguses ulatuses.

Tekib küsimus, miks on vaja vahet teha kuriteo ja kurjategija vahel? Eks ole ju kuritegu kurjategija otsekohene tegu ja kurjategijat võib karistada üksi kuriteo suuruse ja raskuse kohaselt. Kurjategija isikule tähelepanu pöörajad tõendavad aga, et kurjategija isikut ei saa mõõta kuriteo järele. Kui kuritegu on läinud välja kurjategijast, siis võib see ainult osa olla tema kuritahtluse küllusest

ja tasuda ei tuleks mitte selle järele, mis ta tõeliselt on teinud, vaid paraliseerida tuleb kurjategijas ka tulevast hädaohtu. Niisama ei tõenda iga kuritegu isiku kurja meelt, sest kuritegu võib olla ka mitmesuguste muude isiku sisemiste tõugete ja voolude tagajärg, millel isiku enda seisukohalt vaadates on õigustatud sihid. Võib isegi juhtuda, et kuritegu on sündinud kurjategija poolt seetõttu, et ta ei suutnud oodata seaduse ja kohtute appiastumist seal, kus seda tarvis oli. Tuleb meelega üksik küla, kust mõnekümne aasta eest varastati palju hobuseid ja kus politsei uurimused ei annud tagajärki. Kahjuksaajad talupojad tundsid õige varga ja tarvitasid tema kallal omakohut, mille tagajärjel hobusevargused seal jäädavalt lõppesid. Vannutatud mehed oleksid mõistnud süüdlasi õigeks, kuid meie maa kohtu järgi tuli süüdlastel karistust kanda.

Missuguseid teadusi võiks kurjategija tundmisel kasutada? Esimeses järjekorras ehk antropoloogiat, nagu seda käsitanud C. Lombroso. See uurib kuritegu kui sündmust kurjategija elus, kurjategija loomulikke kalduvusi kuritegevusse, selle kalduvuse suurust ning kalduvuse muid omadusi ja kaastingimusi. Kuid antropoloogia all tuntud kogunimetuse all tuntakse kolme osa, kurjategija vaatlemist anatoomilisest, füsioloogilisest ja psühholoogilisest seisukohast*).

Kurjategija uurimiseks ja äratundmiseks on võimalik tarvitada ka kriminaalsotsioloogiat, kui teadust, mis kurjategijat kirjeldab seltskondlikust, olgu see ühiskondliku arenemise ehk sellest sõltuvuse seisukohast. See on juba ala, kus kurjategija välistele mõjudele võib vastu seada oma tahtmise ja seda maksta panna ehk mitte.

On harilik nähtus, et kriminalistide keskel alati vaieldused tekivad, kui kriminaalteaduses võetakse ette uusi jaotusi või sinna tuuakse sisse lisasuursi. Nii on vaieldusi tekitanud kriminaalteaduse ja gamine kriminalistikaks, kui kuriteo ja karistuse loogiliste mõistete määrajaks, kriminoloogiks, kui kuritegevuse ja karistuste põhjuste otsijaks, ja põnoloogiaks, kui kriminaalseadusandluse aluseks, mis juhib kuritegevuse vastu võitlemise poliitikat. Alati on sarnastel juhtumistel toodud ette, et kolme teaduseharu abil kaht

*) Fr. v. Liszt, Lehrb. d. D. Str.

algelementi, kuritegu ja karistust, tundma õppida on otsitud ja toob segadust. Säärased mõtted kerkivad esile, kui vaadelda nähtust, kus kahe algelementi kõrvale kerkib kolmas, kurjategija, pealegi ülevõimu näidates.

Kui karistusseadused seni karistusnormides on ainult kahe algelementiga, kuriteoga ja karistusega teinud tegemist, siis on uuritud seal küll kuritegude põhjusi, kuid nende karistamisel mindud välja ajaloolisest vaatepunktist, võrreldes ainult seda, missugune võib olla karistuse seisukoht. Nii on olnud juriidilisel tegevusel seni aluseks juriidilised nähud kuriteo ja karistuse näol, kuid kaugemale pole juletud minna nende nähtude hindamisel. Mida suudaksid anda üksikud teadused kurjategijale karistusmääramisel? Kurjategija uurimine anatoomilisest, füsioloogilisest ja psühholoogilisest seisukohast pole üldse seadustundja ega ka seadusandja, vaid küll arsti asi. Niisama vähe on seadustundjal ja seadusandjal kurjategija kohta öelda sotsioloogiliste teaduste seisukohalt, sest sotsioloogiat ei tunnustata sel alal veel küllalt arenenud teaduseks ja kõige kaaluvam osa on siin eriteadlastel, statistikutel.

Kui tuletada meele, et enne maailmasõda õigusteadlased küll jälgisid üksikute teadusharude edenemist, kuid neile järele minema ei hakanud, siis ei leia meie põhjusi, miks nüüd peaks seda tegema seadusandja. Sest ükski nimetatud teadustest, olgu see antropoloogia või sotsioloogia, pole pärast maailmasõda iseäranis suureviisiliselt edasi sammunud. Seadusandjal tuleb nii iseseisvalt töötada ja kohaldada karistusi aja- ja oludekohaselt, ilma et ta saaks üht algainet unustada ja teist esile kergitada iseärasele kohale. Eelpool oli toodud, et kurjategija isik kerkib tahtmatult esiplaanile ja väärrib kõikide tähelepanu. Nendele lugematutele karistusjuhtumitele, mis uue kriminaalseaduse põhjal tulevikus karistatakse, ei pääse seadus ise nii ligi, et ta kurjategijat võiks esile tõsta ja talitada selle tõstmise järele. Materjaalsed kriminaalseadused ei suuda karistusi rippumatuks teha kurjategija isikust, ta on selleks neist liig kaugel. Kelle hooleks jääb aga selle vajaduse täitmine? Kes võiks karistusi enam-vähem rippuvateks teha kurjategijate isikust. Ei keegi muu kui kohtunikud, kuid mitte materjaalsete,

küll aga kriminaalprotsessuaalsete seaduste alusel. Peaks kurjategija isik tõesti sarnasel viisil esile kergitatuna ka sellele seisukohale jääma, kuhu teda asetatakse, siis on oodata kriminaalprotsessuaalsete seaduste täiendamist.

Mis sünniks aga kurjategija asetamisel

kuriteo asemele, nagu sellest eelpool oletatud? Oluliselt ei muutuks siin midagi, olgu siis, et kurjategijat hakatakse hindama mitte tema tõelise kardetavuse, vaid selle süüteo kohaselt, mida ta teinud, vastoluna sellele püüdele, millest eelpool nimetatud.

Politsei hinnang mitmest vaatepunktist.

Joh. Liivak.

Jälgides seadusi, määrusi ja igasuguseid juhtnööre ning ringkirju, mis käsivad ülesandeid, kohuseid ja politseil lasuvat vastutust, torkavad teravalt silma mõned isesugused küljed meie välispolitsei hinnangus seltskonna ja valitsuse asutuste poolt. Nii hinnatakse meid ühest küljest kui organisatsiooni, mille liikmetel on raugematu vastupidavus ja töövõime. Ollakse arvamisel, et ei leidu üldse sarnast tööd ega tööhulka, millega politsei ei saaks hakkama. Ka meie teadmiste ja haridusliku tasapinna kohta ollakse üldiselt heas arvamises, kuna isegi kohtu-uurijate toimingud vahest usaldatakse osaliselt meile.

Juba hulk aastaid on liikunud jutud, et meil kokkuhoiu mõttes tuleks täiesti likvideerida kohtu-uurijate instituut ja kaalutud tõsiselt võimalusi, mis lubaksid kohtu-uurijate funktsioone jaotada politsei ja kohtu vahel. Nii on juba 20. jaanuaril 1919. a. võetud vastu Eesti ajutise valitsuse poolt seadus, mis laiendab märksa kr. kp. s. § 545. mõistet. Ehkki tähendatud seadus on jäänud surnud seaduseks ja meie praksises ei ole leidnud käsitamist, on ta ometi meil maksev, kuna ta pole tühistatud ega muudetud.

See seadus sünnitab peale kr. kp. s. § 249. veel mõningaid vastolusid teiste kr. kp. s. paragrahvidega, milliseid tähendatud seaduse maksimahakkamisega oleks pidanud muutma ehk täiendada, ja see oligi põhjuseks, mis takistas seda seadust praksises käsitusele võtmast. Ehkki ei saadud seadust võtta käsitamisele tegeликus teenistuses, oli mõte ometi pandud liikuma ja ta ei ole veel senini vaibunud. Seda sõelutakse ja harutatakse alatasa ja nüüd on, kuuldavasti, uue kriminaalseadustiku vastuvõtmisel ka seadust uuriv komisjon asunud seisukohale, et peale politseilise eelkuulamise eeluurimine, va-

hepealse instantsina, on ülearune. Kui sarnane kord läheb läbi, siis toob see meile küll osalt tööd juure, kuid näitab teiselt poolt jälle, et meie politsei võimeid hinnatakse nüüd palju kõrgemalt kui tehti seda vene ajal ja ka meie iseseisvuse algpäevil.

Peale kohtu-uurijate funktsioonide kavatsetakse nüüd, kuuldavasti, panna seadusandlisel teel politsei peale ka teatud osa kohtupristavi funktsioone, mida tõendab „Päevalehe“ nr. 45. s. a. ilmunud artikkel pealkirja all: „Kohtuotsuste täitmine kuni 200 kroonini politsei peale, kohtuminister esitas vastava eelnõu vab. valitsusele.“ Tähendatud artiklis on toodud järgmist: „Kohtuminister esitas vab. val. kinnitamiseks tsiviil-kp. seaduse muutmise seaduse kohtuotsuste täitmise asjus. Maksva korra järgi toimetab sissenõudmisi ja kindlustab nõudeid kohtu asjus ka väiksemate summade peale pea alati kohtupristav. See on aga tihti väga kulukas seal, kus kohtupristav peab oma asukohast kaugemale sõitma kohtuotsust täitma, sest sõidurahad teevad tunduva summa välja. Selle pahe kõrvaldamiseks ongi esitatud käesolev uus seaduse-eelnõu, millega kohtuotsuste täitmine kuni 200 kroonini pannakse politsei peale, kui täitmine sünnib väljaspool kohtupristavi asukohta. Tihti võiks seda ka kohalik konstaabel teha, sest ka komissar võib täitmise asukohast kaugel asuda ja ta sõidurahad läheksid samuti kalliks. Siseministeriumi tõenduse järgi politsei koosseisu suurendamist käesolev eelnõu ei tingi.“ Kui toodud kirjutis vastab tõele, siis tähendab see jälle, et meid peetakse nii sitkeks töömehiks, et suudame peale muu ka veel osa kohtupristavi tööd teha. Ja see osa iseenesest ei ole sugugi väike, kui arvestada asjaoluga, et väikesi nõudeid on alati arvult palju rohkem kui suuri. Võib

koguni julgesti öelda, et tähendatud seaduse maksmahakkamisega langeb kohtupristavitelt ära $\frac{2}{3}$ tööd sissenõudmiste alal. Muidugi toob kohtupristavite töö politseile ka väikesi sissetulekuid kaasa, kuna tsiviil-nõuete sissenõudmised kuuluvad erilise maksu alla, millised maksud loomulikult siis ka politseile langevad. Need sissetulekud on aga väga väikesed.

Tähendab, ühest küljest ollakse meist väga heas arvamisest: usaldatakse meile terve leegion väga mitmekesiseid ja vastutusrikkaid töid. Teisest küljest aga torkavad silma terava kontrastina asjaolud, millistega avaldatakse meile lausa usaldamatust. Nii, näiteks, ei või politsei-ametnik riigimakse nõuda sisse korruga, mis on üle 3000 sendi. Selle kohta on küll „E. Politseilehe“ veergudel kord avaldatud arvamist, et nüüd, mil meil rahaüksuseks on kroon, võime võtta vastu maksusid, mis on kuni 3000 krooni suured, kuid see on alles küsitav. Veel teine väide: nagu oli juba ülal jutt, kavatsetakse tulevikus panna politsei peale tsiviil-nõudmiste täitmised kuni 200 kroonini, kuid suuremaid summasid ei usaldata nähtavasti siingi. Võiks ju parem panna ka tsiviil-asjus kõik sissenõudmised politsei peale, summa suurusele vaatamata, kui viimaseid on võimalik nõuda sisse, ilma et tuleks võtta ette kinnisvarade müüki. Kui jääksid kohtupristavile ainult nõuded, millistega on seotud kinnisvarade müük, siis avaneks võimalus viimaseid ka tublisti vähendada, nii et, näiteks, iga rahukogu piirkonnale tuleks ainult üks kohtupristav praeguse mitme ametniku asemele. Sest kohtupristavite töö osaliselt politsei peale panekuga väheneks nende töö niivõrd, et üks pristav võiks vabalt töötada kahel või kolmel praegusel kohtupristavite piirkonnal.

Ei leidu üheski ametkonnas nii mitmekesise tööalaga ametnikke kui see on meil välispolitseis, ja töörohkuse poolest sammume teiste ametkondade esirinnas. Öeldakse küll, et mitme kupja all on võimalu töötada, kuid meie oleme ometi kõige saanud hakkama, ehkki meil käsutajateks on tegelikult kõik ministriumid ühes alluvate asutustega.

Nagu ülaltoodust nähtub, hinnatakse

meid ühest küljest kui sitkeid ja ajanõuetele vastavaid ametnikke, teisest küljest avaldatakse jälle lausa usaldamatust rahalistes asjades. Lõpuks paneb aga tõsiselt imestama asjaolu, et meie „produkt-sioonil“ on nii väike aineiline väärtus. On ju avalik tõde, et politsei, ja eriti just välispolitsei, riigile kunagi ei lähe maksma niipalju, kui maksavad kõik teised asutused ja koolid, kuna politsei tasub end ise ära oma tööga, siiski on just palgad meil, võrreldes teiste ametkondade palkadega, liig väikesed. Sündsusetu oleks ehk tuua võrdluseks politseile kohtu-uurijate, kohtunikude jne. palku, kellede vastutus ei olegi suurem politseil lasuvast vastutusest, rääkimata palju ühtlasemast tööst, kuid võtame võrdluseks kas või kooliõpetajategi palgad. Muidugi on ka viimastel olemas oma töö ja vastutus, kuid kaugeltki mitte nii suurel määral kui seda on politseil, siiski hinnatakse nende tööd, tasu mõttes, palju kõrgemalt. Nii, näiteks, on küllalt meil isegi keskkoolide naisõpetajaid olemas, kes ühes teenistusvanuse tasu ja korterirahadega saavad palka kuus 130—170 krooni ja isegi rohkem. Õpetajate peres armastatakse sageli öelda, et nende kõrged palgad on tingitud nende raskest ja närvesöövast tööst. Kuid ometi on neile kõigile võimaldatud igal suvel, tervel koolide vaheaja pikkusel puhkusel, mis kestab mitu kuud, parandada oma närve. Ka see pikk puhkus on mõeldud ometi neile tasuna nende raske, tänuväärse töö eest. Ei saa aga keegi, kes tunneb nii hästi politseid kui ka õpetajate tööd, öelda, et politsei töö oleks kergem ja mõjuks vähem närvidele kui pedagoogide töö, liiati veel, kui mõelda, et ka meie peame olema osalt pedagoogid, kui tahame ideaalsete ametnikkudena kasvatada seltskonda. Seltskonna kasvatamine, pealegi kõige muu töö kõrval, on üksi juba keerulisem kui kasvatada koolis lapsi ja ometi oleme meie väga rahul ka ühekuulise ametipuhkusega närvide parandamiseks. Ainult madalad palgad teevad muret ja viimane mure sööb tihti rohkem närve kui meie mitmekesine töö. Kui meie vastutusrikkast tööd kord kõrgemalt tasuma hakatakse, siis suudame veel edukamalt töötada, aineliste murede vähenemise arvel.

Politseiametnikul olgu alati laskeriist kaasas.

Politseiametniku juurest otsib kodanik hädakorral kõige esmalt abi ja kaitset, teades, et seda antakse talle heameelega. Hädasolija kodanik teab, et politseiametnik kaitseb teda, tarvitades selleks mõnikord isegi äärmisi abinõusid. Pettumus on aga suur, kui seesama ametnik, kellest kodanik kõike lootis, temale keeldub palutud abi andmisest. Tuleb ette silmapilke, mil politseiametnik ei suuda kõige parema tahtmise juures kodanikule abi anda. Veel rohkem, ametnik ise on jäänud abitusse seisukorda sel lihtsal põhjusel, et tal polnud kaasas laskeriista, millega kaitsta ennast ja kodanikke.

Politseiametnikud ei kanna alati kaasas laskeriista. See on kurb nähtus ja see peaks kiirelt kaduma. Ei ole üldse mõeldav politseiametnik relvata, eriti veel, kui ta kannab vormi. Politseiametnikul on ikkagi kõige suuremaks võimu teostamise abinõuks ja moraalseks jõuks tema tulirelv, mida ta on õigustatud tarvitama otstarbekohaselt õigel ajal, õiges kohas ja õigel viisil. Ka psühholoogiliselt on selge, et kui inimesel kaasas laskeriist, võib ta hoopis hõlpsamalt üle saada mõnest kriitilisest momendist, ilma et tal laskeriista seejuures tarvitada tulekski. Ta arvestab seega kui otstarbekohase kättesaadava jõuga.

On tulnud ette juhtumeid, kus vormikandev politseinik isegi ametikohuste täitmisele ilmub relvata. Ta ei tee seda juhuslikult, vaid järjekindlalt, seletades, et laskeriista olevat halb taskus kanda, kulutavat taskud katki, raud minevat rooste jne. Peab küsima, kas siis tõesti nii madalalt hindab kandja oma relva tähtsust, et nii pisiasjadega välja tullakse?

Kord oli juhus, kus marutõbine koer tungis tänaval inimestele kallale. Juhuslikult viibis seal läheduses ka politseiametnik. Tema juurest otsisid nüüd surmahirmus inimesed kaitset, mida nad

aga ei leidnud. Koer pures isegi üht inimest ja jooksis pärast ära, ilma et teda oleks saadud kahjutuks teha. Politseiametnikul puudus laskeriist hullu koera surmamiseks. Alles möödunud aasta jõuluajal viskas Läänemaal joobnud raudtee-ehituse tööline Tallinna-Pärnu maanteel möödasõitva auto klaasi kiviga puruks. Auto oli uus ja alles esimest korda sõidus. Autoomanikul läks korda tabada joobnud märatseja. Ta võttis viimase kraest kinni ja andis märatseja üle rajooni konstaablile. Et asjasse aga ka teised raudteelased vahele segasid (üks olevat ähvardanud konstaablit isegi noaga), siis laskis konstaabel joobnud korra-rikkuja lahti, ilma et oleks saanud teha kindlaks viimase nime ja elukohta. Loomulik, et sarnane konstaabli teguviis autoomanikule ei meeldinud ja ta ägedalt protesteeris, kuna aga konstaabel oma kaitseks püüdis seletada, et temal polnud kaasas laskeriista, mispärast ei saanud teostada oma ülesannet ja pidada kinni märatsejat. Sealjuures näis, et konstaabel oma seletust relva puudumises isegi küllalt kaaluvaks pidas oma ülesande täitmata jätmises.

Mis puutub sellesse, et laskeriist kaaskandmisel läheb rooste, nagu seda maarajooni konstaablid kardavad, siis tuleks relva loomulikult sagedamini puhastada ehk jälle kanda kabuuris. Et aga viimast oleks tülikas ja raske kaasas kanda, siis arvatavasti on sarnaste mõtete avaldajaile üldse teenistus raske ja neil tuleks seepärast aegsasti otsida endale mõni kergem teenistus ja lahkuda politseiperest, et mitte diskrediteerida tervet ametkonda rahva ees, kes tähelepanelikult reageerib igale pisemalegi liigutusele ja eluavaldule. Seepärast veel kord: politseiametnikul olgu alati laskeriist kaasas.

J. E.

Kuritegevus Lätis.

K. Kütt.

Läti siseministerium avaldas hiljuti aruande Läti politsei 1928. a. tegevusest kuritegude jälgimisel. Sellest aruandest nähtub, et 1928. aasta jooksul on Lätimaal pandud toime 196 mõrtsukatööd, millest 168 tehti avalikuks, seega 85,7%. Enamus tapmistest koosneb rinnalaste surmamistest, kuna sellele järgnevad arviliselt tapmised, mis aset leidnud joo- nud olekus. Röövimisi on olnud aasta jooksul 126, nendest selgitatud 99 juhust, s. t. 78%. Edasi näitab aruanne 93 abor- dijuhust, millest 20 lõppesid ema surma- ga. Vargusi registreeriti 12.582, nendest 1357 suuremat ja 11.225 vähemat var- gust. Vargustest on tehtud avalikuks: suuremaid 75,9% ja väiksemaid 73,3%.

Aruandest on näha, et tulikahjud on Lätis möödunud aastal teinud palju kah- ju. Tulikahjude läbi hävinenud varan-

duste väärtust hinnatakse ümmarguselt 8 miljoni latile, missugune summa moo- dustab $\frac{1}{20}$ kogu Läti riigi eelarvest. Aasta jooksul on saanud 178 tulikahju alguse süütamisest, kuna muude tulikah- jude põhjuseks on olnud peamiselt tulega hooletu ümberkäimine, korratud korst- nad, ahjud jne.

Ametikohuste täitmisel on möödunud aastal Läti politseis saanud haavata 5 politseiametnikku.

Oleks huvitav võrrelda neid arvusid meie politsei möödunud aasta tegevu- sega. Need andmed aga on olemas ai- nult politsei peavalitsusel. Oleks hea, kui viimane avaldaks ka meie politsei tegevuse aruande „Eesti Politseilehes“, kus seda kõigil politseinikkudel oleks võimalik jälgida.

Naistega kauplemisest.

(Järg.)

Nii siis ei ole dr. Koppi ja teiste au- toriteetide arvates naistega kauplemist üldse olemas; sarnased kuritööd pole ka hästi mõeldavad veel järgmistel puht- praktilistel kaalutlustel, milledega tuleb ühineda kõigil neil, kes vaatavad elule nii, nagu see tegelikult on ja mitte mõ- nesuguste uduprillide läbi.

Avalikkude majade omanikkudel po- le sugugi vaja käia kõiksuguseid keeru- lisi ja seadustega keelatud teid, et mu- retseda majadesse lõbunaisterahvaid. Igal pool ja alati leidub — nii kahju kui see ka ei ole ja nii häbistav kui see ka pole inimekonnale — küllalt noori nais- terahvaid, kes vabatahtlikult on nõus minema lõbumajadesse, et seal prosti- tueeruda. Avaliku maja pidaja peaks ole- ma niisugusel olukorral hullumeelne, kui tema katsub mõnd tütarlast vastu selle tahtmist paigutada oma asutusse, kui tema ostab raha eest naisterahvaid, et neid jõuga ja teiste niisuguste abinõu- dega sundida prostitueeruma. Muu seas ei tohi siin unustada, et kõik säärased asutused seisavad igal pool erilise po- litsei valve all, kes alati on huvitatud sellest, kes majas asuvad ja kes seal käi-

vad, sest paljud kurjategijad, salakuula- jad jne. armastavad külastada avalikke maju. Tõepoolest ei saa endale ette ku- jutada halvemat ja ebapraktilisemat koh- ta naiste kinnihoidmiseks vastu nende tahtmist, teiste sõnadega, nende vangis- tamiseks, kui seda on avalik maja, kuhu pääseb alati igaüks. Niisugune van- gistamine peab loomusunnil tulema ava- likuks enam või vähem lühema aja jook- sul ja selle tagajärg on maja omaniku või pidaja vangi sattumine pikemaks ajaks. Kõigele sellele vaatamata kestavad aga siin ja seal jutud edasi „valgete orjade“ müümise kohta. Peale muu peaks siin ka tõstma küsimuse: kes avalikkude ma- jade külastajaist tahaks sundida naiste- rahvaid jõuga täitma külastaja tahtmist? Muidugi on meeste seas ka sarnaseid eksemplaare, kellele pakub huvi ja lõbu vägistada kaitseta naisterahvast, kuid selliste inimeste jaoks ei riskeeri ükski lõbumaja pidaja oma vabadust kaalule panna, pealegi ei tasu see end aineliselt kuidagi.

Nüüd aga tekib küsimus: millega on siis seletatav see asjaolu, et ikkagi kõ- neldakse ja kirjutatakse naistega kaubit-

semisest? Need jutud ja vastavad kirjuti- sed ajalehtedes on tingitud kahest asja- olust. Kui lõbunaised ühes vastavate agentidega reisivad ühest linnast teise või ühest riigist teise, siis ei taha nad loomulikult, kui teel juhtub mõni kont- roll või järelepärimine reisu sihi kohta, seletada, kes nad tõelikult on ja kuhu nad tegelikult sõidavad, s. o. kuhugile lõbumajja, vaid püüavad näidata, et nad astuvad sihtlinnas kusagile teenistusse: harilikult seletatakse, et nad olevat elu- kutselised lastehoidjad, õpetajannad jne. Kui nüüd mõnel juhtumil aga tuleb ava- likuks, et tegemist on naisterahvastega, kes sõidavad lõbumajja, siis tekib kohe psühholoogiliselt kergesti seletatav ar- vamine, et tegemist on naisterahvastega, kes on langenud „elava kaubaga“ kau- bitsejate küüsi ja keda vastu nende taht- mist petlikul teel viiakse avalikku majja. Kunagi ei mõelda sellele, et naisterah- vad niisuguseil korral pole arusaamatuse objektiks, vaid selle subjektiks, et ka lõbunaistel on häbitunne, mis neid sun- nib valetama ja oma tegelikku elukutset varjama, et nad tihti räägivad ebatõtt ka ainult selleks, et neid ei takistaks keegi reisimast.

Tihti kõneldakse sellest, et avalikke naisi müiakse ühe lõbumaja pidaja poolt teisele. Ka see muidugi on vale ja sar- nane arvamine ja selle tekkimine on se- letatav järgmise asjaoluga. Lõbunaised satuvad väga tihti võlgadesse ja nende võlausaldajaks on harilikult avaliku ma- ja pidaja. Kõigepealt ostetakse riideid kalli hinna eest, mida tihti maja pidajad naistele peale sunnivad kõrge hinnaga, laenatakse raha jne. Peaaegu kõikjal on nüüd aastate jooksul kujunenud välja sarnane arvamine, sarnane komme, et naisterahvad ei tohi enne lahkuda lõbu- majast, kui nad pole tasunud kõik võ- lad maja pidajale. Kui naisterahvas lah- kub ühest majast, et siirduda teise, siis võtab selle teise maja pidaja ühes nais- terahvaga ka kõik tema võlad üle. Lõbu- naiste ringides nimetatakse sarnast ta- litusviisi ja kommet „lahtiostmiseks“ ja sellest ongi tekkinud üldine arvamine, et naised antakse üle ühest avalikust ma- jast teise raha eest, s. o. et sünnib kor- rapärane ostmine ja müümine. Hoopis iseküsimus on muidugi, kuidas vaadata üldse sarnastele kommetele ja kirjelda- tud „üleandmise“ viisidele. Peab kohe

tähendama, et niisugused kombes ei mak- sa igal pool, peaaesjalikult maksavad nad Kesk- ja Lääne-Euroopas. Niisuguste meetodite vastu tuleb arusaadavalt kõi- gest jõust võidelda seal, kus nad tarvi- tusel, kuid üldiselt ei tohi unustada, et need omapärased viisid maksavad ik- kagi lõbumajades ja lõbunaiste suhtes, s. o. naiste suhtes, kes vabatahtlikult va- linud endale käesoleva elukutse, need meetodid ei riiva aga sugugi teisi naisi ja ei seisa mingisuguses ühenduses mõ- nesuguse naistega kauplemisega.

Nüüd aga tuleks terve küsimus aru- tada ja kaaluda veel teiselt seisukohalt. Tuleks nimelt katsuda kindlaks teha, kas on kunagi keegi naistega kauplemise eest kohtu poolt karistatud, jaataval korral — missugustel asjaoludel ja missuguste tõen- duste alusel. Kahjuks puudub selle koh- ta laiem ülevaade, hea ülevaate saksa olude kohta annab juba mitmel korral mainitud dr. Kopp. Et aga olud — vä- hemalt Kesk-Euroopas — on selles mõttes peaaegu igal pool ühed ja samad, ja et saksa kohtuprotsessid heidavad valgust ka mõnede välismaade oludele Ameerika- kas, siis võib dr. Koppi andmeid siiski enam-vähem küllaldasteks pidada terve küsimuse valgustamisel.

Kõige iseloomustavam on juhtum, mis leidis aset umbes 20 aasta eest, mis omal ajal äratas üldist tähelepanu ja keerutas palju tolmu üles ja mis sünnitas palju ärevust seetõttu, et juhtumisse sai se- gatud ühe Lõuna-Ameerika riigi lõbu- maja, mis näis kinnitavat sedasama ar- vamist, et Lõuna-Ameerika riikide ava- likud majad ostavad endale noori tütar- lapsi Euroopa riikidest ja sunnivad neid siis prostitueeruma; muidugi sünnib nais- te toimetamine neisse lõbumajadesse pet- tuste abil ja vägivaldsel teel. Et terve see juhtum iseloomustab kõnesolevat kü- simust põhjalikult ja igakülgset, et ter- vel asjal ei puudu suurel määral ka kriminaal-psühholoogiline huvi, siis olgu see juhtum käsitatud ka suurema põhjalik- kusega.

Saksa kodanik, kelner Hubert Hahnen sõitis Lõuna-Ameerikasse. Ta oli kelne- rina teeninud väga paljudes restoraani- des ja võõrastemajades, oli teeninud pal- judes riikides ja otsustas lõpuks jääda- valt Euroopast lahkuda. Buenos-Airesis leidis tema varsti kelneri koha, vahetas selle aga varsti uksehoidja kohaga ühes

lõbumajas. Sarnasena sai tema varstigi ettepaneku maja omanikult sõita Euroopasse, et muretseda maja jaoks tütarlapsi. Et reisukulused vähendada, astus see lõbumaja ühendusse teistega ja otsustati ühisel arvel saata Hahnen Euroopasse. H. sõitis kohe pärast Euroopasse jõudmist Oberhausenis elutsevate vanemate ja sugulaste juure, et neid näha pärast pikemat vaheaega. Seal tutvus H. 23-aastase teenijaga, Johanna Sch.-ga, kes teenis tema abielus oleva õe juures toatüdrukuna. Johanna Sch. nimetas Hahneni alati, kui temast oli kusagil jutt, rikkaks maaomanikuks Ameerikast, kellega tema abielluvat. Kohus, mis hiljem arutas kõiki H-sse puutuvaid asju, asus selles küsimuses seisukohale, et H. on lubanud Sch.-le temaga abielluda. Huvitav on siinjuures, et Sch. tunnistajana kohutusse ei kutsutud ega üle ei kuulatud. Tõsiasi igatahes on, et Sch. sõitis ühes Hahneniga — ilma et ta oleks jumalaga jätnud oma vanematega — Buenos-Airesisse ja läks seal lõbumajja. Sama aasta (1908. a.) detsembrikuul, kui H. viibis uuesti Saksamaal ja juba oli areteeritud asjade pärast, millest allpool on jutt, jõudis Buenos-Airesist kiri Saksamaale H-le, mis oli kirjutatud Sch. poolt ja millest oli selgesti näha, et Sch. viibis tõesti avalikus majas. Kõige huvitavam selle kirja juures on aga see, et terve kirja sisu näitas Sch. suurt ja täielikku rahulolemist oma saatusega. Sch. kirjutab muu seas sellest, et tema teenib õige palju raha, et tema tervis on väga hea, uhkusega märkis Sch. veel, et madaam, s. o. muidugi lõbumajapidaja, just temaga armastab väljas kõndida, teda igale poole võtab kaasa jne. Ühe sõnaga, kiri näitab, et Sch. oli täitsa rahul oma eluga ja tema avaldas isegi tänutundeid oma „heategijale“, kes teda toimetab Buenos-Airesi lõbumajja. Võiks muidugi tekkida küsimus, kas kiri polnud võltsitud või kas Sch. ei saatnud H-le sarnase kirja mingisuguse surve mõjul. Peale muu kõneleb aga selle vastu see asjaolu, et H. ise, viibides eeluurimise all vanglas, kõik aeg salgas, et tema Sch. toimetanud lõbumajja. Selle kirja halb tagajärg H.-le oli seetõttu see asjaolu, et kirja varal näidati H.-le, et tema ütelled ja tõendused ei vasta tõele, et tema valetab.

Novembrikuul 1908. a. ilmus H. — enne tema vahiallavõtmist, millest ülal-

pool oli jutt — Saksamaale ja sõitis Metz-i, kus üks tema õdedest teenis kelnerina. Õde oli lesk ja elas vabaabielus kellegi itaallase Zanoliga, kes nähtavasti oli tema suteneeriks. Mõlemad, nii õde kui Zanoli, olid H.-le abiks tütarlaste leidmisel Buenos-Airesi lõbumajade jaoks. Õde kasutas selleks otstarbeks oma tutvust paljude naiskelneritega. Nii läks tema 24-aastase abielus oleva naiskelneri Käte F. juure ja katsus temale selgeks teha, et välismaal on võimalik palju raha teenida, hoopis rohkem kui kodumaal. Seejuures hakkas F. õele seletama oma suhetest kellegi leitnandiga. Õde vastas, et „vaata, kui seal välismaal kellegagi tutvuneda, siis on kindel, et saab sellelt hoopis rohkem raha kui siin.“ Kui F. läks õe korterisse, nii nagu oli kokku räägitud, siis kohtas ta seal Hahneni ja Zanolit. Hahnen andis F.-le nõu juukseid heledamaks värvida, sest Buenos-Airesis „armastavad mehed heledajuukselisi.“ Mees lisis sellele veel juure, et F. võib Buenos-Airesis „viiskümmend korda päevas abielluda.“ Nüüd oli naiskelneril terve asi selge, selge ka, mis jaoks teda taheti meelitada Lõuna-Ameerikasse. Teeseldes oli ta ettepanekuga nõus, läks aga H. juurest otsekohe politseisse ja seletas seal, milles asi seisab ja mis ülesandega viibib H. Saksamaal.

H. õde kõneles veel ühe teise naiskelneriga, 20-aastase Emma C.-ga ja soovitas ka sellele sõita Lõuna-Ameerikasse. Ta lubas C.-le muretseda koha kohvikus, kus päevane teenistus olevat umbes 50 dollarit. Peale selle lubas õde C.-le tasuta veel kõik reisu- ja ülespidamise kulud. Õde soovitas C.-le ainult võtta kaasa hästi palju aluspesu. Kuid ka see naiskelner ei läinud lõksu: tema kõneles asjast teiste kaasteenijatega ja need soovitasid talle loobuda sõidust.

H. ja Z. olid vahepeal ära sõitnud ja viibisid Luksemburgis, kus nad kõik kõrtsid läbi käisid, et otsida tüdrukuid, kes oleksid nõus sõitma Buenos-Airesisse. Eschis õppisid nad tundma 20-aastast Marie V., kellega koos joodi, ja kes nõus oli H.-ga astuma sugulisse ühendusse. Juba varem oli H. tähendanud tütarlapsele, et tema võiks Lõuna-Ameerikas teenida hoopis rohkem raha kui Saksamaal. Järgmisel päeval kohutisid H. ja V. uuesti ja H. tegi tütarlap-

sele juba konkreetse ettepaneku sõita ühes temaga Buenos-Airesisse, kus olevat saada headel tingimustel perenaise abilise koht. V. ei teadnud veel anda kindlat vastust, lubas aga asja üle järele mõelda ja siis Metzi sõita H. juure, et temale teatada, mis tema ettepaneku kohta arvab. V. sõitis tõesti paari päe-

va pärast Metzi, kuid ei saanud H.-ga enam kokku, sest viimane oli vahepeal politsei poolt võetud vahi alla. Need asjad tulid kõik 1909. aastal kohtulikule arutusele ja H. mõisteti süüdi ning kolmeks aastaks sunnitööle, ka tema abilised mõisteti kinni, igaüks neist sai 1½ aastaks sunnitööle. (Lõpp järgneb.)

Veel üleriiklikkudest raskejõustiku esivõistlustest Tartus.

„E. Politseilehe“ nr. 12 k. a. kirjutas abikomissar H. Tann selle kirjutise pealkirjas mainitud aine üle. Kena on, kui kajastatakse politsei lugupeetud ajakirjas üht ja teist sündmust politsei elust, kui see vaid objektiivne on. Abikomissar H. T. käsitas kahjuks oma kirjutist liig subjektiivselt, mil puhul siin need read kirjutatud.

Esmalt teeb H. T. ülevaate võistlejast ja märgib: „Poksis oli ainult üks mees, pol.-kooli kasvandik Laubert, kes fair poksis ja teenitult omas meistri tiitli.“ Kas tahetakse seega öelda, et teised meistriks tulnud 7 politsei-sportlast poksis mitteteenitult meistri tiitli omasid?

Teiseks teeb H. T. kokkuvõtte esivõistlustest ja märgib: „Tartu politsei spordiringis on rohkesti tööd tehtud raskejõustiku alal, mis seletab ka Tartu üleolekut Tallinna üle.“ Tõepoolest, seda peab tervitama, et provintsi pol.-spordiringid energiliselt oma liikmeid kehaliselt kasvatavad, mis ju politsei üldliikumisele on ainult kasulik. Kahjuks aga jätab H. T. nimetamata, et ka Tallinna politseis on sel alal tehtud tööd, mis muutis esivõistluste konkurentsi veelgi kvalifitseeritumaks. Samuti piirdus H. T. ainult kahe prefektuuri juures asuva pol.-spordiringi märkimisega, kuna jättis mainimata teiste prefektuuride juures asuvate pol.-spordiringide esituste võimeid, mis

Toimetuse märkus. H. Tanni kirjutisse olid mahutatud ka võistluste tehnilised tagajärjed; neid „E. Politseileht“ ei avaldanud ja ei avalda ka tulevikus, sest: 1) leiduvad need sarnastel kordadel peaaegu alati ajalehtedes ja neid korrata pole mõtet, ja 2) politseid huvitab kõigepealt niisuguste võistluste üldkäik ja üldmuljed.

oleks soodustanud ja ergutanud edaspidiseks ka viimaste progressi. Täheandab, olid esivõistlused, kuid mingil tingimusel mitte kahe prefektuuri pol.-spordiringide vaheline võistlus. Ka puudus selleks eriauhind, mille alusel oleks võidud eelistada kogupunktide järgi üht pol.-spordiringi. Mis aga Tallinna pol.-spordiringi puutub, siis tuleb võtta teadmiseks, et Tallinna pol.-spordiringi esitas raskejõustiku esivõistlusil ainult 17 pol.-sportlast. Peaaegu sama palju häid raskejõustiklasi jäi Tartu saatmata, sest ringil puudus selleks vabu rahasummasid. Ka puudus selleks eriline alus, sest, nagu juba öeldud, ei olnud võistlus kahe prefektuuri vaheline, vaid üleriiklik, individuaalne esivõistlus. Arusaadav, et Tartu pol.-sportlased arvuliselt olid ülekaalus, sest tartlastel oli kohal võimalus anda igasse võistlusalasse oma esitust, kuna see tallinlastel arvuliselt oli piiratud ülaltähendatud põhjustel.

Ka jättis H. T. märkimata, et Tallinna pol.-sportlased omasid neil esivõistlusil kõige rohkem esimesi kohti, seega tõendades oma paremust. Pealegi tulid Tallinna 17 pol.-sportlasest 15 kohtadele ja ainult 2 pidid leppima neljanda kohaga, mis veel kord tõendab Tallinna pol.-sportlaste kvaliteeti.

Edasi märgib H. T.: „Tallinn oli pannud välja paremaid auhindu nendele aladele, kus kohtadele tulid kindlasti oma mehed.“ Mitte Tallinna pol.-spordiring, vaid teatud ringkond Tallinna ärimehi oli huvitatud politsei raskejõustiku esivõistlustest ja pani välja auhindu, graveerides oma initsiaativil neile üksikalasid, milliseid auhindu pidid võitma parimad individuaal-pol.-sportlased. Peab tähendama, et nende ärimeeste seas on rida küllalt kompetentseid isikuid spordi küsimusis. Nii tuli Tallinna pol.-spordiringil vaid tä-

nuga võtta vastu määratud auhindu, et neid anda edasi Tartu pol.-spordiringi korraldusse, kes ju oli raskejõustiku esivõistluste korraldaja E. P. K. O. liidu loaga. Nii võttis Tallinna pol.-spordiring auhindu fair play mõttes vastu ja toimetas need edasi. Seda tegi ta heatahtlikult. Auhindade väljapanemise otsustamine kuulus Tartu pol.-spordiringi kompetentsi, kui tegeliku politsei raskejõustiku esivõistluste korraldajale. Et need auhinnad jagati välja võitjaile, näitab seda, et Tartu pol.-spordiring nende väljapanekuga ühines. Seega langeb ära ka küsimus, nagu poleks olnud auhinnad küllalt kohased, mis kõrvaliste isikute poolt annetati.

Meil on teada, et H. T. õpetab jiu-jit-sut, kuid kas maksab seda eriti oma sulest kirjutada, nii: „Peol demonstreerisid

abikomissar H. Tann ja konstaabel Sihv modern endakaitset, mis Tartule väga meeldis ja kutsus esile rohkesti kiiduavaldusi.“ Sealjuures jätab aga H. T. märkimata, et Bürgermusses esinesid samal peoõhtul ka teised, nii Tartu kui Tallinna pol.-sportlased, ja peab ütlema, mitte sugugi halvemalt kui tema, kuid nendest pole sõnagi kirjutises.

Peab tähendama kahjuks, et H. T. ei kirjutanud, kuidas võisteldi politsei raskejõustiku esivõistlustel Tartus, pannes eriti rõhku selle kvalitatiivsele küljele. See vast oleks rohkem täitnud eesmärki ja oleks teps olnud õpetlikum. Käesolevad read ei ole mõeldud kellegi mahategemiseks, vaid ainult tõsiolude jaluleseadmiseks.

Vaatleja.

Toimetusele saadetud kirju.

„E. Politseilehe“ toimetusele.

Politseiteenistusest eraellu minnes, loen kohuseks toimetust tänada ligi kaheksal aastal antud juhatuste eest, mis lehe veergudelt saadud. Need juhatused kergendasid teenistust ja andsid teateid riigi ning välisriikide politseipere elustolust.

Tulevaseks soovin toimetusele tahet töö jätkamiseks ja selleks paremat kordaminekut.

31. märtsil 1929. a.

V. Pant,

Valgjärve rajooni konstaabel
Võrumaal.

Võru-Petseri prefektuurile ja Võru-Petseri abiprefektuurile ja neile alluvatele ametkondade ametnikkudele ja teenijatele.

Politseiperest lahkudes 1-st aprillist s. a. ja eraellu minnes, on südamlilik soov teid mälestada ja ka neid ametnikke ja teenijaid, kellega mul teenistusalal kokupuutumisi on olnud, selleks soovin teile raugematut tervist, tahet ja püsivust teenistusalaliste kohuste täitmiseks ning kestvate õnne kõigis toiminguis.

Valgjärves, 31. märtsil 1929. a.

V. Pant,
konstaabel.

Ametlik osa.

Käsu kirjaga 26. märtsist s. a. nr. 25. siseministeeriumile

avaldatakse teadmiseks vabariigi valitsuse otsus 22. märtsist s. a. (prot. nr. 31, p. III—2):

„Määrata allpool tähendatud politsei-ametnikkudele kauaaegse ja hoolsa teenistuse eest rahalist autasu järgmiselt:

- 1) Vanemkordnik Jüri Kivi'le Kr. 100.—
- 2) Kordnik Kustas Malsvell'ile „ 100.—
- 3) Vanemk. Gustav Brett'ile „ 100.—

- 4) Vanemkordnik Jaan Raika'le Kr. 100.—
- 5) Politsei vanem assistent
Artur Milling'ile „ 175.—
- 6) Kriminaalkomissar Eduard
Sernovile „ 400.—
- 7) Politseikomissar August
Plink'ile „ 200.—
- 8) Kordnik August Janson'ile „ 100.—
- 9) Politsei abikomissar Fried-
rich Vahar'ile „ 150.—

Allpool tähendatud politseiametnikku-

dele on määratud nende ametialiste eriteenete ja teenistuslikkude saavutuste eest rahalist autasu järgmiselt:

1) Paldiski rajooni konstaablile Julius Schvan'ile kiire ja energilise tegevuse eest tagaotsitava varga jälgimisel, mille tagajärjel kurjategija kiirelt tabati, Kr. 45.—

2) Kuressaare jaoskonna vanemkordnik Toomas Kaasik'ule energilise tegevuse eest tagaotsitava põrandaaluse jälgimisel, mille juures ise haavata sai, Kr. 50.

Käskkirj 4. aprillist s. a. nr. 28. kohtu- ja siseministeeriumile.

Vabariigi valitsuse ja ministeeriumide korraldamise seaduse (R. T. 28 — 1929 art. 182) § 61. põhjal on seniste kohtuministeeriumi ja siseministeeriumi õigused ja kohused läinud üle kohtu- ja siseministeeriumile. Seepärast käsen ministeeriumi kesk- ja alluvatel asutustel tänasest peale tarvitada ametlikes kirjavahetustes ja dokumentides „siseministeeriumi“ asemel „kohtu- ja siseministeerium“.

Kohtu- ja siseminister

T. Kalbus.

Politseidirektori käskkirjaga 30. märtsist s. a. nr. 40.

on kinnitatud Viljandi-Pärnu prefektuuri konstaabli kohustetäitja Theodor Taal sama prefektuuri konstaabliks, arvates 10. märtsist s. a.

Tallinna-Harju prefektuuri konstaabel Johannes Maasik on vabastatud ametist oma palvel, arvates 25. märtsist s. a.

Viru-Järva prefektuuri konstaabel Karl Leppiksaar on vabastatud ametist oma palvel, arvates 1. aprillist s. a.

Võru-Petseri prefektuuri konstaabel Voldemar Pant on vabastatud ametist oma palvel, arvates 1. aprillist s. a.

Lääne-Saare prefektuuri konstaabel Johan Kuusk on vabastatud ametist oma palvel, arvates 1. aprillist s. a.

Viljandi-Pärnu abiprefektuuri konstaabel August Riis on vabastatud ametist oma palvel tervislistel põhjustel, arvates 1. aprillist s. a.

Tallinna-Harju prefektuuri konstaabel Peeter Altosaar on vabastatud ametist oma palvel, arvates 1. maist s. a.

Piirivalve valitsuse ülema käskkirjaga 6. aprillist s. a. nr. 43.

on ülendatud Petseri jaoskonna Babino rajooni kordoni ülema k. t. noorem alloh-

vitser Aleksander Koppel kiiduväärt teenistuse eest vanem allohvitseriks ja kinnitatud kordoni ülemaks 1-st aprillist s. a.

Politsei peavalitsuses on registreeritud:

1) Ajakiri „Moodne Kodu“, hakkab ilmuma Tallinnas kord kuus; väljaandja ja vastutav toimetaja Paul Heinrichi p. Johanson.

„Moodne Kodu“ trükitakse Tallinnas, Käärtrüki trükikojas.

2) Ajakiri „Juut“, hakkab ilmuma Tallinnas, kord nädalas; väljaandja ja vastutav toimetaja Johannes Aleksandri p. Ein.

„Juut“ trükitakse Nõmmel „Nõmme-Trükk“ trükikojas.

3) Ajaleht „Tööerakonna Teataja“, hakkab ilmuma Tallinnas tarvidust mööda, vähemalt 10 numbrit aastas; väljaandja ja Tööerakonna keskkomitee, vastutav toimetaja August Tammann.

„Tööerakonna Teataja“ trükitakse Tr. a.-s. „Vaba Maa“ trükikojas.

Politsei peavalitsusest on antud load laskeriistade parandamiseks:

Aleksander Johani p. Maasingule Tsooru vallas ja asunduses, maksvusega 9. aprillini 1930. a., August Jüri p. Villemsonile Tõrvas, Veski tän. nr. 4, maksvusega 24. märtsini 1930. a.

Laskeriistade ja laskemoonaga kauplemiseks:

Johan Jüri p. Pabstelile Puka alevikus, maksvusega 7. aprillini 1930. a., Johannes Tõnise p. Bendorfale Tallinnas, V. Karja nr. 4, maksvusega 24. märtsini 1930. a., Juhan Tõnise p. Suitsuse Viljandis, Tartu tän. nr. 4, maksvusega 29. märtsini 1930. a., Viktor Aleksandri p. Thoen'ile, kes kaupleb firma „Victor Thoen & Ko“ nime all, Tallinnas, Kentmani tän. 8, maksvusega 5. aprillini 1930. a., Johannes Hansu p. Linnole, Koeru alevikus, maksvusega 17. veebruarini 1930. a.

Politseidirektori määrusega on tühistatud:

Vaivaras, Tüksamäel elutseva Valerian Eugeni p. Panovi ja Haljala vallas elutseva Nikolai Mihkli p. Reinboki ja Mäo vallas, Palu külas elutseva Richard Andrese p. Lohki laskeriista load ja Laiksaare vallas elutseva Juhan Peedi p. Kurmi ja Keila vallas, Ohtu asunduses elutseva Jaan Pritsu p. Ikmelti laskeriista load jahipüssi hoidmise ja kandmise osas.

Küsimusi ja kostmisi.

Konstaabel V. E. Küsimus. Kuidas tuleks käsitada tempelmaksu seaduse § 17. punkt 3., näiteks: esineb kodanik administratiivasutuses tempelm. tariifi nr. 1 all loetletud avaldusega, missuguse juure lisab lisasid 4 tk. (lisad, mis kuuluvad 10 s. tempelm. alla), avaldusele kleebib ta 45 senti eest tempelmarke (kokku — avalduse, lisade ja vastuse jaoks). Kuidas talitada sel puhul puuduva osa tempelmaksu sissenõudmisel, kas nõuda täiendavalt 50 senti, s.o. lugeda avalduse jaoks tempelmaks tasutuks, ülejäänud 20 senti vastuse jaoks ja vastusele puuduv 5 senti kahekordselt = 10 s. + 4 lisa pealt à 10 senti, või jälle lugeda tempelmaks avaldusele tasutuks ja ülejäänud 20 senti kahe lisa jaoks ning peale selle kaks lisa ja vastus viia tempelmaksu sead. § 17. p.3. korras tasumisele, s. o. kahe lisa pealt 20 senti ja vastuse pealt kahekordselt — 50 senti = 70 senti.

Ühe sõnaga oleks siin lahendada, mis-suguses järjes tuleb tempelmaksu sama sead. § 17. p. 3. korras sisse nõuda, kas avaldus, lisad, vastus, või avaldus, vastus, lisad.

Vastus. Tuleb sisse nõuda kahe lisa eest ja vastuse jaoks.

E. P. Küsimus. Kas ruumides, mis pole ehitatud ehitusseadusega kooskõlas, võib pidusid pidada või mitte? Eitaval korral, kas võib nõuda politsei ruumide sulgemist ja mil viisil, ja kas tuleb ühingu juhatus pidude pidamise eest vastutusele võtta r. tr. s. § 29. põhjal või mõne teise seaduse järele?

Vastus. Kui küsimuses tähendatud ehitus on hädaohtlik avalikule julgeolekule, on politseil õigus keelata pidusid korraldada selle ehituse ruumides. Politsei keelust üleastujaid võetakse vastutusele r. tr. s. § 29. põhjal.

J. L. Küsimus: Kas on politsei-ametnik, kes arsti korraldusel äkilise raske haiguse puhul on saadetud haigemajja, õigustatud nõudma riigilt haigemajja ja sealt tagasisõidu kulusid raudteel ja erasõidukitel?

Vastus: Ei ole.

Kirjavastusi.

J. L. „Kodanikkude väljakutsumisest ametniku juure“ ei lähe.

J. E. „Rohkem kontakti välis- ja kriminaalametnikkude vahel“ ei lähe. Teie soovi kohaselt hoiab toimetus käsikirja esialgu alal.

Õiendus.

Eelmise „E. Politseilehe“ numbril parandamise juures on segi aetud järgmised read, mida siinkohal õiendame: lehek. 187. artikli „Kuritegevuse vastu võitlemisest“ esimese veeru seitsmendal real tuleb lugeda: „... kurjategijad spetsialiseerunud: meie elu ja eriti...“ ja kahe-teistkümnendal real tuleb lugeda: „... sissemurdjaks. Tähtsam grupp on kahtlemata...“

Väljaandja: **Siseministeeriumi administratiiv-ala kirjastus.** Vastutav toimetaja: **E. Maddison.**

Tegev toimetaja: **O. Angelus.**

K u u l u t u s i .

Tunnustatakse maksvusetuks järgmised tunnistused:

T a m b e r g, Jaan Mihkli poeg, sõjaväest vabastamise tunnistus nr. 9280, välja antud Lääne maakonna rahvaväe ülemalt 1. 11. 20 a. (19538)

K l o m p u s, Paul Hermani poeg, välispass nr. 4356, välja antud politsei peavalitsuselt 20. 6. 27 a. (19765)

R u t t m a n n, Boris, välispass nr. 65, välja antud Eesti Vabariigi saatkonnast Helsingis 24. 9. 26 a. (19767)

- Männik, Hans Jüri poeg, sõjaväest vabastamise tunnistus nr. 1182, välja antud Viru kaitsevääringkonna ülemalt 21. 4. 26 a. (19540)
- Silkmann, Bernhard Aleksandri poeg, sõjaväest vabastamise tunnistus nr. 4861, välja antud Sõjakooli ülemalt 14. 4. 20 a. (19759)
- Koch, Elmar Karli poeg, käitseväe-teenistuse tunnistus nr. 3370, välja antud Auto-tankide diviisi ülemalt 29. 9. 28 a. (19761)
- Reino, Aleksander Karli poeg, välispass nr. 4426, välja antud politsei peavalitsuse passitoimk. 21. 11. 28 a. (19946)
- Porohina, Aleksandra Borisi tütar, Nansenini pass nr. 8591/16137, välja antud politsei peavalitsuselt 12. 6. 24 a. (19949)
- Kuldmerj, Eduard, laskeriistaluba nr. 1241, välja antud Lääne-Saare prefektilt 10. 1. 28 a. (20125)
- Kipper, Theodor, kaitseväest teenistusest vabastamise tunnistus nr. 1936, välja antud 3. diviisi intendandi poolt 1. 12. 23 a. (20127)
- Tohver, Rudolf, sõjaväeteenistusest vabastamise tunnistus nr. 10949, välja antud Tallinna tagavara pataljonilt 7. 4. 20 a. (20474)
- Nymann, Johannes, sõjaväeteenistusest vabastamise tunnistus nr. 1466, välja antud Sõjaväe teadete kogumise osakonnast 28. 4. 20 a. (20819)
- Männart, Eduard, sõjaväeteenistusest vabastamise tunnistus nr. 30210, välja antud Tagavara pataljoni ülemalt 16. 11. 20 a. (20824)
- Korenjev, Porfiri Leonidi poeg, teenistuluba nr. 6596-v, välja antud politsei peavalitsuselt 29. 12. 28 a. (43417)
- Punnison, Jakob Viido poeg, hobusepass nr. 672, välja antud Räpina vallavalitsusest 22. 1. 21 a. (43419)
- Juuse, Voldemar Aleksandri poeg, välja antud lisaku vallavalitsusest 3. 12. 19 a. nr. 78.
- Herm, Helene, välja antud Aaspere vallavalitsusest 12. 12. 19 a. nr. 519.
- Aks, Johannes Hansu poeg, välja antud Kunda-Malla vallavalitsusest 26. 3. 20 a. nr. 995.
- Raap, Jaan Jüri poeg, hobusepass nr. 461, välja antud Karksi vallavalitsusest 5. 1. 21 a.
- Pöder, Aleksander Hendriku poeg, välja antud Voltveti vallavalitsusest 3. 12. 20 a. nr. 934.
- Kõrts, Liisa Jakobi tütar, välja antud Püssi vallavalitsusest 15. 8. 21 a. nr. 1748.
- Pikka, Karl-Arnold Jakobi poeg, välja antud Rägevere vallavalitsusest 12. 6. 28 a. nr. 366.
- Mõek, Eduard Priidiku poeg, välja antud Rakvere vallavalitsusest 24. 9. 20 a. nr. 1293.
- Punane, Karla, välja antud Sõmeru vallavalitsusest 12. 12. 19 a. nr. 1011.
- Sildever, Hans Jüri poeg, välja antud Polli vallavalitsusest 5. 12. 25 a. nr. 262.
- Ladidas, August Marie poeg, välja antud Rutikvere vallavalitsusest 24. 10. 27. a. nr. 179.
- Tomson, Liisa Mihkli tütar, välja antud Kõo vallavalitsusest 24. 12. 19 a. nr. 829.
- Jaanhoid, Eduard Mari poeg, välja antud Imavere vallavalitsusest 20. 1. 21 a. nr. 21.
- Kruusenber, Sofie Karli tütar, välja antud Porkuni vallavalitsusest 9. 1. 20 a. nr. 538. (43445)
- Sipria, Aleksander Mihkli poeg, välja antud Vihula vallavalitsusest 30. 12. 19 a. nr. 331.
- Reinbaum, Voldemar Johannese poeg, välja antud Vihula vallavalitsusest 20. 9. 21 a. nr. 1238.
- Volber, Evald Karli poeg, välja antud Vihula vallavalitsusest 30. 12. 19 a. nr. 697.

Tunnustatakse maksvusetuks järgmised isikutunnistused:

- Tomper, Alma Joosepi tütar, välja antud Küti vallavalitsusest 19. 4. 21 a. nr. 906.
- Järmann, Hans Hindreku poeg, välja antud Küti vallavalitsusest 13. 10. 22 a. nr. 1242.
- Oja, Liina Hansu tütar, välja antud Viljandi maakonna politsei 4. jaoskonna ülemalt 21. 11. 19 a. nr. 527.
- Õunmann, Joosep Tõnise poeg, välja antud Vihula vallavalitsusest 28. 12. 19 a. nr. 461.
- Volmüller, Laura Eduardi tütar, välja antud Vihula vallavalitsusest 30. 12. 19 a. nr. 677.
- Pelasaar, Julius Toomase poeg, välja antud Vihula vallavalitsusest 3. 3. 25 a. nr. 320.

- Rebane, Elli-Hermiine Jaani tütar, välja antud Vihula vallavalitsusest 12. 2. 20 a. nr. 855.
- Silm, Alviine Johannese tütar, välja antud Vihula vallavalitsusest 30. 12. 20 a. nr. 1163.
- Peep, Evald Nikolai poeg, välja antud lisaku vallavalitsusest 12. 12. 19 a. nr. 428.
- Kuum, Helene Peetri tütar, välja antud Abja vallavalitsusest 30. 12. 19 a. nr. 1682.
- Tankmann, Sassa Juhani poeg, välja antud Jõhvi vallavalitsusest 1. 12. 19 a. nr. 287.
- Monin, Nil Aleksandri poeg, ajutine isikutunnistus nr. 15792, välja antud Narva politsei 4. jaoskonna ülemalt 1920 a., ühes peatusloaga nr. 15792.
- Brandt, Paul Friedrichi poeg, välja antud Tallinna linna politsei 1. jaoskonna ülemalt 12. 10. 22 a. nr. 443.
- Mass, Eliisa Jaani tütar, välja antud Tallinna linna politsei 4. jaoskonna ülemalt 15. 1. 20 a. nr. 7552.
- Tinn, Lydia Aleksei tütar, välja antud Tallinna linna politsei 2. jaoskonna ülemalt 31. 5. 22 a. nr. 746.
- Roosior, Linda Leonhardi tütar, välja antud Sadama jaoskonna politsei abikomissariilt 21. 2. 27 a. nr. 1209.
- Kioff, Karl Mardi poeg, välja antud Viimsi vallavalitsusest 26. 4. 20 a. nr. 637.
- Berg, Marie Andrei tütar, välja antud Tallinna linna politsei 1. jaoskonna ülemalt 1920 a. nr. 351.
- Päev, Peeter Peetri poeg, välja antud Rae vallavalitsusest 16. 1. 20 a. nr. 683.
- Uster, Anton Jaani poeg, välja antud Tallinna linna politsei 3. jaoskonna ülemalt.
- Pärko, Joosep Toomase poeg, välja antud Tallinna linna politsei 1. jaoskonna ülemalt 8. 12. 19 a.
- Markus, Ida Karli tütar, välja antud Tallinna linna politsei ülemalt 13. 2. 20 a. nr. 7029.
- Fuks, Nikolai Eduardi poeg, välja antud Narva linna politsei ülemalt 5. 7. 22 a. nr. 34.
- Eremann, Jüri Tõnise poeg, välja antud Tallinna linna politsei 4. jaoskonna ülemalt 16. 3. 20 a. nr. 11409.
- Tepper, Märt Jaani poeg, välja antud Öisu vallavalitsusest 22. 3. 28 a. nr. 339.
- Schmidt, Johan Jüri poeg, välja antud Pirsalu vallavalitsusest 11. 3. 27 a. nr. 9.
- Soome, Leida Roberti tütar, välja antud Tallinna linna politsei 6. jaoskonna ülemalt 16. 10. 24 a. nr. 2072.
- Evaldt, Anna Hansu tütar, välja antud Tallinna linna politsei 6. jaoskonna ülemalt.
- Adams, August Mihkli poeg, välja antud Tallinna linna politsei 5. jaoskonna ülemalt 1920 a. nr. 8698.
- Pert, Julie Jüri tütar, välja antud Tallinna linna politsei 4. jaoskonna ülemalt 6. 3. 24 a. nr. 412.
- Juust, Peeter Jaani poeg, välja antud Suure-Kõpu vallavalitsusest 16. 12. 19 a. nr. 191.
- Varblane, Jaan Hansu poeg, välja antud Tarvastu vallavalitsusest 5. 1. 20 a. nr. 887.
- Riisman, Marie Peedi tütar, välja antud Vastemõisa vallavalitsusest 20. 1. 20 a. nr. 575.
- Saar, Ann Tõnise tütar, välja antud Uue-Võidu vallavalitsusest 21. 12. 19 a. nr. 259.
- Kuus, Johan Andrese poeg, välja antud Vana-Suislepa vallavalitsusest 2. 3. 22 a. nr. 13.
- Mättas, Jaan Hansu poeg, välja antud Uue-Suislepa vallavalitsusest 1. 11. 20 a. nr. 344.
- Unt, Hans Hansu poeg, välja antud Öisu vallavalitsusest 12. 11. 20 a. nr. 471.
- Takk, Leida-Vilhelmine Johani tütar, välja antud Viljandi maakonna politsei linna jaoskonna ülemalt 18. 8. 22 a. nr. 8513.
- Sahk, Mihkel Mihkli poeg, välja antud Vana-Tännasilma vallavalitsusest 18. 12. 19 a. nr. 139.
- Liiv, Salme Peetri tütar, välja antud Karula vallavalitsusest 3. 3. 20 a. nr. 635.
- Mütnik, Aleksander Kusta poeg, välja antud Karula vallavalitsusest 27. 4. 28 a. nr. 242.
- Vares, Oskar Otto poeg, välja antud Sooru vallavalitsusest 16. 5. 23 a. nr. 11.
- Oinas, Elmar Johani poeg, välja antud Hummuli vallavalitsusest 4. 4. 23 a. nr. 28.
- Kaar, Jaan Reinu poeg, välja antud Kuigatsi vallavalitsusest 21. 12. 19 a. nr. 180.
- Ohmberg, Karl-Adolf Mihkli poeg, välja antud Paju vallavalitsusest 23. 11. 23 a. nr. 87.
- Lond, Alviine Märdi tütar, välja antud Sooru vallavalitsusest 5. 11. 24 a. nr. 57.

- Aumeister, Marie Tohveritütar, välja antud Valga linna politseikomissariilt 12. 1. 26 a. nr. 59.
- Parkija, Eduard Gustavi poeg, välja antud Kuigatsi vallavalitsusest 22. 11. 27 a. nr. 445.
- Viilup, Anna Albrechti tütar, välja antud Valguta vallavalitsusest 14. 12. 26 a. nr. 101.
- Loos, Paul Jaani poeg, välja antud Kaagjärve vallavalitsusest 15. 11. 27 a. nr. 459.
- Beersit (Beersing), Alfred-Georg Juhanipoe, välja antud Valga maakonna politsei ülemalt 16. 9. 25 a. nr. 596.
- Zimmer, Arnold Ado p., välja antud Sangaste vallavalitsusest 15. 3. 27 a. nr. 39.
- Mets, Eduard Reinu poeg, välja antud Karula vallavalitsusest 4. 1. 24 a. nr. 2.
- Tomson, Karl Johani poeg, välja antud Valga jaoskonna politseikomissariilt 5. 5. 26 a. nr. 630.
- Kurg, Karl Hanni poeg, välja antud Kuigatsi vallavalitsusest 12. 12. 19 a. nr. 33.
- Haugas, Johannes Jakobi poeg, välja antud Laatre vallavalitsusest 10. 12. 24 a. nr. 165.
- Breedis, Anna Kasperitütar, välja antud Valga jaoskonna politseikomissariilt 23. 7. 28 a. nr. 424.
- Eichelmann, August Siimoni poeg, välja antud Kuigatsi vallavalitsusest 1. 12. 24 a. nr. 166.
- Oinak, Vassili Ivani poeg, välja antud Mäe vallavalitsusest 28. 5. 23 a. nr. 162. (947)
- Võõbsu, Grigori Nikolai poeg, välja antud Satslerinna vallavalitsusest 13. 12. 23 a. nr. 287. (1041)
- Sarapuu, Anna Semjoni tütar, välja antud Slobodka vallavalitsusest 7. 3. 21 a. nr. 169. (1133)
- Vao, Mihail Aleksei poeg, välja antud Slobodka vallavalitsusest 5. 1. 20 a. nr. 592. (1132)
- Ea, Peeter Jegori poeg, välja antud Mäe vallavalitsusest 25. 2. 24 a. nr. 557. (118)
- Mooses, Anna, välja antud Rägavere vallavalitsusest 14. 2. 28 a. nr. 284.
- Tael, Liisa Jaagu tütar, välja antud Viljandi maakonna politsei 4. jaoskonna ülemalt 1919 a. nr. 372.
- Lipp, Aleksander Jaani poeg, välja antud Viru-Maidla vallavalitsusest 23. 8. 20 a. nr. 587.
- Jussi, Johannes, välja antud Porkuni vallavalitsusest 11. 1. 20 a. nr. 579.
- Kruusenberg, Leena-Sofie Kaarli tütar, välja antud Porkuni vallavalitsusest 9. 1. 20 a. nr. 538.
- Tolli, Daniel Joosepi poeg, välja antud Mäetaguse vallavalitsusest 8. 10. 20 a. nr. 1232.
- Valdmann, August Tobia poeg, välja antud Mäetaguse vallavalitsusest 31. 12. 1919 a. nr. 831.
- Papp, Johannes Karli poeg, välja antud Mäetaguse vallavalitsusest 21. 5. 20 a. nr. 1157.
- Kronk, Johannes Joosepi poeg, välja antud Mäetaguse vallavalitsusest 1. 3. 23 aastal nr. 197.
- Jürgens, Jaan Tõnu poeg, välja antud Soosaare vallavalitsusest 30. 12. 19 a. nr. 131. (43454)
- Ruubel, Marie Jaani tütar, välja antud Holstre vallavalitsusest 23. 11. 22 a. nr. 37/1286.
- Kristelstein, Olga Aleksandri tütar, välja antud Mäetaguse vallavalitsusest 2. 1. 20 a. nr. 939.
- Tutt, Rudolf Taaveti poeg, välja antud Imavere vallavalitsusest 21. 9. 22 a. nr. 18.
- Karmin, Juhan Märdi poeg, välja antud Abja vallavalitsusest 6. 12. 19 a. nr. 604.
- Maaten, Johanna Johani tütar, välja antud Tõrva alevivalitsusest 11. 6. 25 a. nr. 814.
- Kenn, Oskar Jaani poeg, välja antud Balti puuvillavabriku jaoskonna politsei-abikomissariilt 22. 1. 25 a. nr. 323.
- Lõhmus, Hans Juku poeg, välja antud Tõlliste vallavalitsusest 22. 10. 20 a. nr. 225.
- Graff, Jaak Volmari poeg, välja antud Taagepera vallavalitsusest 11. 12. 19 a. nr. 102.
- Kurrik, Oskar Jaagu poeg, välja antud Suure-Kõpu vallavalitsusest 11. 2. 25 a. nr. 26.
- Penner, Ado Jaagu poeg, välja antud Helme vallavalitsusest 22. 12. 19 a. nr. 328.
- Lust, Aleksander Mardi poeg, välja antud Antsla vallavalitsusest 10. 4. 26 a. nr. 274.
- Eichelmann, Alma-Juliane, välja antud Tallinna linna politsei 4. jaoskonna ülemalt 4. 12. 19 a. nr. 1762.
- Kusnetski, Grigori, välja antud Irboska vallavalitsusest, nr. 643.

- Õdraks, Magnus Jüri poeg, välja antud (43455)
Tšašin, Peeter, välja antud Irboska vallavalitsusest nr. 127.
- Komissarov, Nikifor, välja antud Senno vallavalitsusest nr. 77.
- Mazantsev, Jakov, välja antud Senno vallavalitsusest, nr. 123.
- Blinov, Mihail, välja antud Senno vallavalitsusest, nr. 1074.
- Malinovskaja, Maria, välja antud Irboska vallavalitsusest, nr. 5638.
- Demeškin, Feodor, välja antud Senno vallavalitsusest, nr. 311.
- Moltšanov, Nikolai, välja antud Irboska vallavalitsusest, nr. 1115.
- Žuk, Nadežda, välja antud Irboska vallavalitsusest, nr. 10169.
- Jašanin, Stepan Ivani poeg, välja antud Võru jaoskonna politseikomissariilt 17. 3. 1927 a. nr. 1089. (992)
- Ignašov, Aleksander Borisi poeg, välja antud Kulje vallavalitsusest 26. 3. 23 a. nr. 512. (1199)
- Tiik, Aleksei Mihaili poeg, välja antud Satserinna vallavalitsusest 29. 1. 26 a. nr. 9. (1407)
- Zagorski, Vassili Makari poeg, välja antud Satserinna vallavalitsusest 9. 12. 1924 a. nr. 339. (1453)
- Teplenkov, Ivan Timofei poeg, välja antud Järvesuu vallavalitsusest 23. 7. 25 aastal nr. 234. (1469)
- Sild, Viktor Antoni poeg, välja antud Tallinna 4. jaoskonna politseikomissariilt 1927 a. nr. 2799. (1638)
- Kesküla, Priidik Johani poeg, välja antud Peetri vallavalitsusest 24. 4. 25 a. nr. 498. (727)
- Neumann, Linda Aleksandri tütar, välja antud Narva-Jõesuu alevivalitsusest 22. 8. 25 a. nr. 808. (1639)
- Fetka, Alfred Madise poeg, välja antud Roela vallavalitsusest 1928 a. (1640)
- Strahov, Amalie-Marie Tõnise tütar, välja antud Narva linna politsei ülemalt 1920 aastal nr. 26230. (1641)
- Tirgo, Peeter Reeda poeg, välja antud Karksi vallavalitsusest 14. 1. 25 a. nr. 367. (1642)
- Solts, Uudu Mardi poeg, välja antud Triigi vallavalitsusest, nr. 267. (1643)
- Bohvala, Vassili Konstantini poeg, välja antud Auvere-Joala vallavalitsusest 8. 2. 20 a. nr. 186. (2423)
- Breiberg, Johannes Jüri poeg, välja antud Narva linna politsei ülemalt 9. 2. 1923 a. nr. 318. (1644)
- Sammelberg, Arnold Augusti poeg, välja antud Aaspere vallavalitsusest 1927 a. nr. 792. (1645)
- Rätsepp, Alma Mihkli tütar, välja antud Narva-Jõesuu alevivalitsusest. (1647)
- Šnurov, Mihail Nikita poeg, välja antud Vasknarva vallavalitsusest 26. 4. 27 a. nr. 1335/559819. (2628)
- Rehema, Paul Karli poeg, välja antud Narva 2. jaoskonna politseikomissariilt 25. 2. 27 a. nr. 925. (1648)
- Kesküla, Aleksander Pärtli poeg, välja antud Peetri vallavalitsusest 5. 12. 19 a. nr. 303. (728)
- Tennmann, Linda Jakobi tütar, välja antud Narva linna politsei ülemalt 25. 10. 1920 a. nr. 26286. (1649)
- Küttis, Daniel Mardi poeg, välja antud Mustajõe vallavalitsusest 11. 2. 20 a. nr. 188. (2424)
- Mänd, Aleksander Johani poeg, välja antud Vaivara vallavalitsusest 16. 12. 19 a. nr. 107. (827)

Ametikohuste täitmisel saadud haavade tagajärjel surnud Ori-
saare jaoskonna politsei

vanem kordnik

Toomas Kaasik üt

mälestab Lääne-Saare prefektuuri
ametkond.